

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XXVI. Cauendum ne verba proferamus, quæ nostri laudi seruire
possunt

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

CAPVT XXVI.

*Cauendum ne verba proferamus,
quæ nostræ laudi seruire
possunt.*

Sancti & vitæ spiritualis magistri Basilii, Gregorius, Bernardus, & alij monent, caueamus nos magna diligentia, ne verba proferamus, quæ laudi & exultationi nostræ seruire possunt, secundum illud, quod Sanctus Tobias filium suum monebat: *Superbiam nunquam in tuo sensu aut in tuo verbo dominari permittas.*

Exacte respicit S. Bernardus ad hanc rem illud S. Pauli. *Parco autem ut quis me existimet, supra id, quod videt in me, aut aliquid audit ex me.* Magna quædam de se dixerat Apostolus, quod sic auditoribus conueniret, & ad maiorem Dei gloriam necesse foret, & alia maiora proferre potuisset, quandoquidem in tertium vsque celum eleuatus erat, ubi viderat & audierat maiora, quam quæ lingua eloqui poterat: sed dicit ea se omittente, ne quis putet plus, quam in eo erat, aut videat in eo. Dicit Sanctus Bernardus: *Quam pulchre dicit: parco. Non parcat sibi arrogans, non parcat sibi superbus, non cupidus vana gloria, & iactator actuum suorum, qui vel sibi arrogat, quod est, vel mentitur quod non est. Solus, qui vere humilis est, parcat animæ suæ, qui ne putetur quod non est, semper quantum in se est, vult nesciri, quod est.* Et specialius de eo agens dicit: *Loquens nihil dicat, unde multum eruditus, multumque religiosus possit putari: nihilque quod possit laudi tuæ accedere, semperque cauendum ne dicas, quod magnum in eo periculum situm sit, quamuis vere dicere possit. & ad ædificationem, & videaris tibi dicere ad alterius bonum & commodum, sufficiat tuum esse, ideoque non dicendum. Hic valde continens esse debes, ne bonum fortasse, quod fecisti, perdas.*

S. Bonauentura ait: *Nunquam de scientia, vel de seculo statu se iactent.* Numquam verba profer, quibus intelligatur, quod scias, vel habilis sis, vel aliquid ingenium, vel singulare talentum habens, ne quid facias, ex quo aduertatur, quod in sæculo aliquid fueris. Valde indecens in religione se de nobilitate & suorum dignitate iactare, stemmata enim & dignitates ventus leuis est, & ut quidam quærebat: *Scis ad quid conducatur nobilitas? ut contemnatur, ut opes.*

Quod hic magni fit, est virtus & humilitas, quam habueris, hoc est, quod hic magni fit, quod extra religionem eras vel non eras; aer & ventus es & qui de his in religione gloriatur, vel illa magni ducit; vanitatem & pusillanimitatem suam prodit, talis mundum non reliquit nec contempsit. Dicit Sanctus Basilii: *Qui natus est ex spiritu secundum Domini vocem, & potestatem accepit fieri filius Dei, eum cognationis secundum carnem pudet, & eam obliuiscitur.* In omnibus propriæ laudis verba sordent & displicent, ideoque dicit adagium: *Laudis in ore proprio vilescit.* Et rectius Sapiens: *Laudet te alienus & non os tuum, extraneus, non labia tua.* Prouerborum 27. vers. 1.

In ore tamen Religiosi magis dedecent, quod tam eius professioni aduersentur, hincque quo quis putat se magni ducendum, eo contemnitur & vilipenditur. Sanctus Ambrosius in illa Prophetæ verba: *Vide humilitatem meam, & eripe me.* Dicit quamuis quis sit infirmus, pauper, & infimæ sortis homo, si non superbiat, nec se alteri præponere nititur: *Ipsæ humilitate commendat, & facit se amari & æstimari.*

Hoc totum supplet: & contra quantumlibet quis valde sit diues, nobilis, potens, & quamuis sit valde doctus, & magnis qualitatibus & donis præditus; si se iactet, & extollat: *Insolentia sibi vilis est, & hoc ipso se spernit &*

Bonauent. in
specul. disp. p.
3. c. 3.
Sci iact. vitanda.

Basil. in reg.
breui. 90.
Propria laus
sordet Humili.

Ambros. ser.
20 Psal. 118.
153.

contemnit & abiicit, & ab aliis parui fit & contemnitur, nam superbus habetur.

*Metaphra-
stic & Surius
in vita Ar-
senii.*

De Abbate Arsenio in eius vita legitur, quod quantumuis in mundo illustris & excellens eruditione fuerit, nam Theodosii Imperatoris filiorum, Arcadii, & Honorii scilicet præceptor & institutor fuit, tamen nunquam post ex eius ore verbum auditum fuerit, quod magnitudinem sciret, uel prodere illum eruditum esse, sed cum aliis monachis tanta cum humilitate, & simplicitate egerit, quasi omnis esset eruditionis expertus: sed ipse à monachorum simplicioribus petierit ea, quæ spiritus sunt, dicens se in altissima scientia indignum esse, ut eorum diceretur discipulus. Similiter in S. Hieronymi vita dicitur, illum nobilissimo fuisse genere prognatum, & tamen in omnibus eius scriptis non inuenire est ullum verbum, quo id indicari possit.

Hieronymus.

*Bonau. de in-
form. nouis.
p. 1. c. 25.
Ratio cur
propria laus
uisanda.*

Adfert S. Bonauentura aliam bonam rationem: Sciendum vix in te esse non posse, quid bonum & laude dignum, quod in alios non diffundatur, quodque non sciant & intelligant, si que tu taceas & celes, placebis magis, & laude dignior eris: tam ob virtutem, quam quod eam celare volueris: sin illam in lucem proferas & aliis apponis, risui eris, & ex quo ritu edificabuntur, & te magni faciebant, te contemnent & vilipendent. Hac in parte virtus precioso odori similis est, qui quo plus tegitur, eo plus odore proditur, & si aperte ferrur, breui odorem perdit.

*Greg. lib. 3.
dialog. c. 33.*

Refert S. Gregorius de quodam Abbate Eleutherio nomine, qui quodam tempore iter faciens nocte ad Monialium cœnobium diuertit, ubi in quadam domo hospitium illi assignauerunt, in qua erat iuuenis valde à diabolo vexatus, qui illi nocte fuit socius. Die illucrescente interrogauerunt moniales, an illa nocte quid iuueni accidisset; respondit, quod non: Tunc dicebant illum valde à diabolo vexari & enixe rogarunt, ut illum secum ad monasterium duceret. Consensit senex,

cumque diu in monasterio fuisset, & hostis antiquus illum accedere non aude- ret; fuit senis cor inordinata aliqua lictia & vana satisfactione captum ob iuuenis salutem, & monachis dicebat: Frater diabolus moniales vexando iuuenem tenebat; sed postquam ille ad Dei seruorum monasterium venit, diabolus illum accedere non audeat. Illo hæc dicente statim iuuenis à diabolo vexatus fuit; quo visio sanctus senex amare flere cepit, videns vanam suam gloriam causam tanti infortunii fuisse, & monachos consolando dicebat, ne quis eorum quid ederet, donec iuueni sanitas impetrata esset. Et omnes se in oratione prosternentes, non prius surrexerant, quam iuuenis sanitas impetrata foret. Vnde videre est, quam Deus abhorreat ea, quæ aliqua ex parte propriam laudem sapiunt, licet & ridendo & quasi facetiæ dicantur, ut appareat illa senem hunc dixisse.

CAPVT XXVII.

*Qua ratione nos exercere debemus
in hoc secundo humilitatis
gradu.*

Pater noster in constitutionibus ponit hanc insignem & tantæ perfectionis regulam, de qua superius diximus. Quod quemadmodum mūdani homines tanta cum diligentia diligunt, & quarunt honores, famam, magni nominis existimationem in terra; sic qui procedunt in spiritu, & serio Christum Dominum nostrum sequuntur, amant, & ardent exoptant contrarium nimium, contumelias, falsi testimonia & iniurias pati, ac stulti haberi & existimari, nulla tamen ad id per eorum data occasione, eo quod exoptent assimilari ac imitari aliquo modo Creatorem ac Dominum nostrum Iesum Christum. Et iubet ut ab omnibus, qui societatem ingredi cupiunt, idem desiderium habeatur. Durum sane videretur, nouitium recenter à mundo resectum & adhuc sanguine stillantem examinari in tam stricta & tan-